

Arrest

nr. 63 818 van 27 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 november 2010 diende verzoekster een aanvraag in om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 24 maart 2011 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing werd aan verzoekster betekend op 31 maart 2011.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Dat de voorgelegde medische attesten geen aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

De arts-adviseur stelt in haar verslag dat uit voorgelegde medische attesten blijkt dat betrokken lijdt aan een aandoening, maar dat er in november 2010 geen medicamenteuze behandeling bezig en/of voorzien was. De behandelende geneesheer attesteerde dat behandeling noodzakelijk is/was; prognose en evolutie zijn gunstig.

Omtrent de zwangerschap en de voorziene bevalling op 15.01.2011 merkt de arts-adviseur op dat betrokkene geen aanvullende medische gegevens meer ter beschikking heeft gesteld waaruit een bijkomende noodzaak tot gynaecologische behandeling/opvolging zou blijken. Een normaal verlopende zwangerschap en bevalling vormt geen medische aandoening. Derhalve wordt hier in het kader van deze beslissing niet verder op ingegaan. (zie gesloten omslag in bijlage en administratie dossier).

Betrokkene kan reizen. Er blijkt geen medische noodzaak tot mantelzorg, hoewel de ondersteunende aanwezigheid van familieleden of derden aanbevolen kan worden. Deze rol kan opgenomen worden door haar moeder, met name (G.A.) (...), die tevens een aanvraag 9ter indiende en waarvan de ongegronde beslissing op 24.03.2011 werd gemaakt. Ook verklaarde betrokkene dat twee zussen woonachtig zijn in Armenië (cfr. Haar eigen verklaringen tegenover de asiendiensten op 03.08.2009).

Dusdanig stelt zich de vraag naar de behandelings –en opvolgingsmogelijkheden in het herkomstland van betrokkene, zijnde Armenië.

Uit het verslag van de arts-adviseur en de gegevens opgenomen in het administratief dossier van betrokkene blijkt dat de nodige medicatie, behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië (zie gesloten omslag in bijlage en administratief dossier).

De arts-adviseur komt dan ook tot de conclusie dat de aandoening van betrokkene, hoewel zij lijdt aan een aandoening die kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de nodige medicatie, behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in het herkomstland van betrokkene, zijnde Armenië.

Armenië kent een beperkt systeem van sociale zekerheid. Echter, de zorgen zijn gratis voor patiënten met aandoeningen die zijn opgenomen in de lijst van gratis zorgen. Aangezien de aandoening van betrokkene in deze lijst van gratis zorgen is opgenomen, is zowel de medicatie als de nodige behandeling/opvolging door een gespecialiseerde arts volledig kostenloos voor betrokkene.

Tevens dient opgemerkt te worden dat het medisch advies van de arts-adviseur niet vermeld dat betrokkene, ondanks haar ziekte, arbeidsongeschikt is. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat zij niet in staat zou zijn een beroepsactiviteit uit te oefenen en zodoende een inkomen te verwerven. Er kan dan ook van uitgegaan worden dat zij in staat is in te staan voor eventuele bijkomende (al dan niet-officiële) kosten verbonden aan de nodige behandeling.

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat betrokken zelf verklaarde dat twee zussen woonachtig zijn in Armenië (cfr. Haar eigen verklaringen tegenover de asiendiensten op 03.08.2009). Er kan dan ook van uitgegaan worden dat zij in staat zijn in te staan voor eventuele bijkomende (al dan niet niet-officiële) kosten verbonden aan de medische behandeling van betrokkene.

Dat de financiële toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen bijgevolg voldoende gegarandeerd is.

Betrokkene was voorafgaand aan haar verblijf in België (cfr. haar eigen verklaringen tegenover de asiendiensten op 03.08.2009) woonachtig in de Armeense hoofdstad Jerevan. Ze kan voor de nodige medische behandeling en opvolging terecht in de lokale medische centra/poliklinieken of in de (al dan niet gespecialiseerde) ziekenhuizen van de hoofdstad.

Dat de geografische toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen bijgevolg voldoende gegarandeerd is.

Verder kan betrokkene beroep doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun reïntegratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven.

Dit alles in overweging genomen bestaat er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar Armenië.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. de ernstige moeilijkheden waarmee ze geconfronteerd zou worden in Armenië) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. dat met de wet van 15 december 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Gelet op het ondersteunend betoog gaat de Raad er van uit dat verzoekster in een enig middel de schending beoogt op te werpen van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen evenals de schending van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveeringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel", van de rechten van de verdediging en van artikel 3 EVRM.

Verzoekster betoogt als volgt:

"(...) DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, door verzoekster ingediend op 17 november 2010, ontvankelijk is doch ongegrond om reden dat uit de door verzoekster voorgelegde medische attesten geen aandoening in haar hoofde zou blijken die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen behandeling in het herkomstland is.

TERWIJL verzoekster bij haar aanvraag dd. 17 november 2010 een medisch verslag dd. 10 november 2010 van dokter Boelandsers J. had voorgelegd alsook een attest en verslag dd. 6 november 2010 van psycholoog Vallons R. waaruit voldoende bleek dat zij wel degelijk lijdt aan een medische aandoening die van die aard is dat een terugkeer naar haar herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet

dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoeksters dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft. Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat uit de voorgelegde verslagen dd. 6 november 2010 en dd. 10 november 2010 niet zou blijken dat verzoekster zou lijden aan een medische aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 17 november 2010, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Vooreerst heeft verzoekster twee objectieve en verifieerbare verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoening waaraan zij lijdt. Aan de hand van de verslagen kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk, met name dat een regelmatige opvolging door een psychiater en psycholoog noodzakelijk is. Minstens werden de medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat. Uit de door verzoekster voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Ten tweede blijkt uit de door verzoekster voorgelegde verslagen dat een medische behandeling van verzoekster momenteel lopende is en dat er tevens nog medische behandelingen voorzien zijn.

Als haar behandelende arts bevestigt dat er medische behandelingen lopende zijn en dat verdere medische behandelingen noodzakelijk zijn; dan zou dit redelijkerwijze moeten kunnen volstaan.

De ambtenaar-geneesheer beperkt zich in haar advies dd. 9 maart 2011, waarop verweerder zijn weigeringsbeslissing dd. 24 maart 2011 heeft gebaseerd, hoofdzakelijk tot het geven van een loutere beschrijving van de door verzoekster voorgelegde verslagen om daarvan vervolgens een summiere synthese weer te geven.

Ten derde verwijst de controle-arts in haar advies dd. 9 maart 2011 naar een zgn. correspondentie met e.z. dokter Babloyan A. uit Armenië, waaruit volgens de controle-arts zou moeten blijken dat psychotrope geneesmiddelen en psychische zorgen beschikbaar zijn in Armenië: zonder evenwel een kopie van die rapporten aan verzoekster mee te delen. Op die manier wordt aan verzoekster en aan haar behandelende arts de mogelijkheid ontnomen om kennis te nemen van de inhoud van deze correspondentie: deze te onderzoeken en om vervolgens na te gaan of deze al dan niet op verzoekster zelf van toepassing is. Verzoeksters rechten van de verdediging worden geschonden omdat zij de zgn. correspondentie tussen de controlearts en de Armeense arts inhoudelijk niet kan ven tieren laat staan dat ze deze aan enige kritiek zou kunnen onderwerpen.

Ten vierde schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel. Verweerder had de mogelijkheid om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen. Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak. Door verzoekster niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat bovendien strijdig was met het medisch verslag van de behandelende arts, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel. In haar schriftelijke aanvraag dd. 17 november 2010 had verzoekster nochtans formeel aangeboden dat zij bereid is om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer en dat zij ten allen tijde bereid is om op eerste vraag nadere toelichting te vertrekken, schriftelijk dan wel mondeling.

'De bevoegde diensten bij de DVZ kunnen uiteraard ten allen tijde contact opnemen met de behandelende geneesheer van verzoekster hetzij met verzoekster zelf. De ambtenaar-geneesheer en/of de bevoegde diensten van de DVZ kunnen desgewenst ten allen tijde contact opnemen met dokter BOELANDERS J.''). Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds het medisch verslag van verzoeksters geneesheer dd. 10 november 2010 tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoekster minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar-geneesheer, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ongegrond te verklaren. Minstens schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting doordat op deze argumenten in de aanvraag dd. 17 november 2010 helemaal niet werd geantwoord. Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had zij bij verzoekster of bij haar arts specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid van verzoekster om te reizen naar Armenië: gelet op haar medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide: of verzoekster onderwerpen aan een medisch onderzoek om haar actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd. De arts-attaché

raadpleegde geen deskundige . noch werd er gecorrespondeerd met de geraadpleegde arts van verzoekster, aangaande de gezondheidsproblemen van verzoekster. De arts-attaché heeft ten onrechte de door verzoekster voorgelegde verslagen op een niet-onderbouwde wijze weerlegd.

Verweerder is tekortgeschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht. Als reactie op het medisch advies van de arts-attaché heeft de behandelende arts van verzoekster in een recent verslag dd. 14 april 2011 opnieuw benadrukt dat verzoekster gezien haar huidige medische toestand in België verder medisch dit nt opgevolgd te blijven en dat zij niet in staat is om te reizen. (Stuk 3)

Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D.. De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993.67 ev.).

3) Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Uit de door verzoekster bij haar aanvraag dd. 17 november 2010 voorgelegde verslagen bleek dat voor verzoekster omwille van medische redenen een terugkeer naar haar herkomstland onmogelijk is.

Een plotse onderbreking van de huidige medische begeleiding en een gedwongen terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst, houdt dan ook een schending in van artikel 3 E.V.R.M.

Artikel 3 van het E.V.R.M. bepaalt het volgende :

Artikel 3 : Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke vernederende behandelingen of bestraffingen. Een terugkeer naar haar land van herkomst is minstens in de huidige omstandigheden in die optiek voor verzoekster totaal niet aangewezen.

Gelet op deze moeilijke omstandigheden is het dan ook van belang dat de verdere noodzakelijke medische behandelingen in België kunnen blijven voortgezet worden.

Gelet op de kwetsbare toestand van verzoekster houdt een terugkeer naar haar herkomstland wel degelijk gezondheidsrisico's in voor haar gezien de lopende medische hulpverlening alsdan in het gedrang komt.

4) Schending van het redelijkheidsbeginsel :

Verzoekster is van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskend heeft.

Uit de door verzoekster voorgebrachte verslagen bleek dat de medische aandoeningen van verzoekster van die aard zijn dat zij nood heeft aan een regelmatige opvolging door een psychiater en dat er geen alternatieven bestaan voor de lopende behandeling.

De voorgelegde verslagen betreffen objectieve en verifieerbare documenten.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Het is onredelijk dat verweerder verzoekster niet aan een medisch onderzoek heeft onderworpen, doch zich beperkt heeft tot een verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 9 maart 2011. dat niet volledig was en strijdig was met de voorgelegde verslagen.

Het gegrond verklaren van verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter Vw. is een redelijke, rationele en aanvaardbare oplossing.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van verweerder dd. 24 maart 2011 te worden vernietigd."

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

" (...) De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, dd. 24 maart 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

In artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 wordt het volgende bepaald:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...)"

Zoals blijkt uit voornoemd artikel moet de ambtenaargeneesheer op basis van de door verzoekster overgemaakte medische stukken oordelen of de aangehaalde ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit van verzoekster of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf. De appreciatie van dat risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land van verblijf komt toe aan de ambtenaar-geneesheer. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 09 maart 2011 blijkt dat alle door de verzoekende partij overgemaakte attesten grondig onderzocht werden en dat er in concreto werd nagegaan of de medische opvolging voor de aangehaalde medische aandoening mogelijk is in Armenië. Door de ambtenaar-geneesheer werd er rekening gehouden met het medische attest dd. 10 november 2010 dat opgesteld werd door de huisarts J. Boelenders en waaruit blijkt dat verzoekster zwanger was en depressie en angstgevoelens vertoont. De psychologische verslagen werden niet in overweging genomen omdat deze strikt genomen geen medische attesten zijn en niet ondertekend zijn door een arts. In tegenstelling tot wat verzoekster thans voorhoudt, blijkt niet uit dit attest dat er reeds een medische behandeling bezig of voorzien was. De ambtenaar-geneesheer oordeelde dat, hoewel de door verzoekster aangehaalde medische problematiek beschouwd kan worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië. De ambtenaar-geneesheer verwees voor de behandelingen- en opvolgingsmogelijkheden in het herkomstland naar een email dd. 04/11/2008 en een schrijven dd. 25/05/2009 van prof. A. Babloyan en naar een email dd. 29/09/2010 van M. Gregoryan van het Ministerie van Volksgezondheid in Armenië. Deze stukken bevinden zich in het administratieve dossier bevinden. Verzoeksters middel mist derhalve feitelijke grondslag wanneer zij stelt dat zij geen kennis heeft kunnen nemen van deze correspondentie, en dat zij niet kan controleren of de informatie wel op haar van toepassing is.

Het is op dit advies dat de thans bestreden beslissing is gebaseerd. In de bestreden beslissing werd er door de verwerende partij verder eveneens nagegaan of de medische zorgen voor verzoekster toegankelijk zijn in Armenië, wat wel degelijk het geval is. Er werd in de bestreden beslissing hieromtrent uitvoerig gemotiveerd. Dit alles in overweging genomen, werd er geoordeeld dat er geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar het land van herkomst een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/38/EG, noch op artikel 3 EVRM. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de door verzoekster aangehaalde medische problematiek in Armenië kan worden behandeld en opgevolgd en dat verzoekster toegang heeft tot medische zorgen in Armenië. Verzoekster betwist deze stelling, doch slaagt er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Uit niets dat verzoekster aanbrengt blijkt dat zij geen toegang kan hebben tot de gezondheidszorgen in haar land of er de nodige behandeling niet zou kunnen krijgen. Verzoekster voegt thans een nieuw medisch attest toe van dokter J. Boelenders, die in een schrijven dd. 14 april 2011 reageert op de thans bestreden beslissing, stellende dat verzoekster ten gevolge van de thans bestreden beslissing wordt uitgewezen, zij hierdoor haar partner en net geboren dochtertje dient achter te laten en dit voor extra psychische problemen zorgt. Los van het feit dat dit attest niet gekend was bij de verwerende partij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, dient te worden vastgesteld dat Dr. Boelenders zich lijkt te baseren op veronderstellingen en hypothetische toekomstige evenementen die de gezondheidssituatie van zijn patiënte zouden kunnen beïnvloeden en zelfs vraagt om over te gaan tot een regularisatie. Het is duidelijk dat dit geen 'strikt medisch' attest betreft maar een persoonlijke zienswijze van de arts in kwestie betreft, die niet terzake dienend kan zijn en de motivering van de bestreden beslissing niet weerlegt. De verwerende partij heeft de eer te besluiten dat overigens geen enkele wetsbepaling oplegt dat verzoekster aan een bijkomend medisch onderzoek moet worden onderworpen. Het is aan verzoekster om de nodige bewijzen aan te leveren van haar beweerde medische problematiek. De medische attesten dienen dermate gedetailleerd te zijn, dat het mogelijk is voor de controle-arts om een

onderzoek ter zake te voeren. Verzoekster moet zelf zorgen voor een zorgvuldige bewijsvoering en met de nodige bewijzen voor de dag komen.

"Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervullen en te actualiseren." (RW, arrest nr. 26.814, d.d. 30 april 2010)

De bestreden beslissing werd wel degelijk afdoende gemotiveerd en dit zowel in feite als in rechte. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt, (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). (R.V.V., arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

Het eerste en tweede middel zijn niet ernstig.

Derde middel; Schending van artikel 3 EVRM.

Verzoekster haalt aan dat een onderbreking van de huidige medische begeleiding en gedwongen terugkeer naar Armenië een schending vormt van artikel 3 EVRM.

De verwerende partij verwijst naar het eerste middel, en herhaalt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de door verzoekster aangehaalde medische problematiek in Armenië kan worden behandeld en opgevolgd en dat zij toegang heeft tot medische zorgen in Armenië.

Overigens blijkt uit het door verzoekster overgemaakte medisch attest en het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat er geen medicamenteuze behandeling was.

Er is dan ook geen bewijs aanwezig dat verzoekster niet kan terugkeren naar haar thuisland, of dat de beslissing een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 E.V.R.M. Een eventualiteit dat artikel 3 E.V.R.M., kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St., nr. 105.233 van 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262 van 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674 van 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961 van 25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977 van 8 oktober 2003).

Verzoekster maakt een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekster niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het derde middel is niet ernstig.

Vierde middel: Schending van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster volhardt in de stelling dat zijn nood heeft aan regelmatige opvolging door een psychiater en dat zij aan een medisch onderzoek onderworpen had moeten worden.

Verwerende partij verwijst naar hetgeen uitgezet werd in de vorige middelen, en herhaalt dat er geen enkele reden was om een bijkomend onderzoek te vragen. Alleszins is er geen enkele wettelijke bepaling die de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht om een bijkomend medisch onderzoek te doen. Verzoekster is zelf verantwoordelijk voor de bewijsvoering.

Nu vast staat dat de nodige behandelingen en medicaties voorhanden zijn in het thuisland van verzoekster, en nu blijkt dat deze ook toegankelijk zijn voor verzoekster, is het de verwerende partij niet duidelijk waarom de beslissing onredelijk zou zijn. Verzoekende partij maakt ook niet duidelijk waarom de beslissing onredelijk zou zijn (... , Rvv, nr. 11.096, 9 mei 2008).

Het vierde middel is niet ernstig."

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betreffen zoals de titel van de wet het reeds weergeeft, de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Deze artikelen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden, zoals verzoekster ook uitdrukkelijk zelf aangeeft.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.4. Met haar theoretisch betoog inzake de schending van de motiveringsplicht in fine van het verzoekschrift, haar bloot betoog dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat *“de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoeksters dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht (werden) genomen”*, haar overtuiging dat uit de afwijzing van haar aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt dat verwerende partij *“niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald (...) zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen”*, dat uit door haar overgemaakte medische verslagen *“voldoende bleek dat zij wel degelijk lijdt aan een medische aandoening die van die aard is dat een terugkeer naar haar herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit”*, dat *“de medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat (werden)”*, en dat uit de overgemaakte medische verslagen blijkt dat *“een gegronde verklaring van de aanvraag verblijfsmachtiging cfr. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet wel degelijke een rationele en aanvaardbare oplossing is”*, toont verzoekster geen schending aan van de in het middel opgeworpen bepalingen en beginselen.

2.5. Het loutere feit dat verzoekster medische verslagen heeft voorgelegd waarin gesteld wordt dat medische behandeling noodzakelijk is voor haar aandoening, en zelfs als hierin zou gesteld zou worden dat er een behandeling lopende is, quod non, houdt dit op zich niet in dat verzoeksters aandoening enkel in België kan worden behandeld en opgevolgd en dat haar aanvraag zonder meer gegrond diende verklaard te worden.

2.6. Verzoekster leest in de bestreden beslissing enkel *“een loutere beschrijving van de door verzoekster voorgelegde verslagen om daarvan vervolgens een summier synthese weer te geven”* maar dit betoog mist op zich van de bestreden beslissing feitelijke grondslag.

2.7. In haar verzoekschrift poneert verzoekster dat een medisch onderzoek *“ongetwijfeld een ander licht geworpen (had) op de zaak”* en dat de verwerende partij *“ten onrechte nagelaten (heeft) om dit te doen.”* De Raad merkt op dat verzoekster niets inbrengt tegen de bestreden beslissing waar deze stelt: *“Omtrent de zwangerschap en de voorziene bevalling op 15.01.2011 merkt de arts-adviseur op dat betrokkene geen aanvullende medische gegevens meer ter beschikking heeft gesteld waaruit een bijkomende noodzaak tot gynaecologische behandeling/opvolging zou blijken. Een normaal verlopende zwangerschap en bevalling vormt geen medische aandoening. Derhalve wordt hier in het kader van deze beslissing niet verder op ingegaan. (zie gesloten omslag in bijlage en administratie dossier).”* Voor wat betreft de andere aandoening waarvan sprake in de voorgelegde medische attesten, die verzoekster in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging omschreef als *“ernstige psychische moeilijkheden”*, betwist de verwerende partij, blijkens de bestreden beslissing die tot stand kwam op

grond van het advies van de ambtenaar-geneesheer, niet dat verzoekster lijdt aan deze aandoening doch komt ze op een gemotiveerde wijze tot de vaststelling dat de behandelingen- en opvolgingsmogelijkheden in Armenië voor de aandoening beschikbaar en tevens toegankelijk zijn. Verwerende partij besluit op grond hiervan dat *“alles in overweging genomen (...) er dan ook geen bezwaar (bestaat) tegen een terugkeer naar Armenië”* en concludeert globaal:

“Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2.8. Aangezien de verwerende partij niet betwist dat verzoekster aan een depressie en angstgevoelens lijdt, ziet de Raad niet in waarom een deskundige diende geraadpleegd te worden of correspondentie diende gevoerd te worden met de door verzoekster geraadpleegde arts. Evenmin ziet de Raad in waarom een medisch onderzoek zich opdrong of waarom de verwerende partij daaromtrent diende te motiveren in de bestreden beslissing, minstens toont verzoekster dit met haar bloot betoog en haar welwillende houding om *“onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer”* niet aan. Verzoekster poneert dat het advies van de ambtenaar-geneesheer *“strijdig was met het medisch verslag van de behandelende arts”* en dat ze tot *“tegenstrijdige conclusies komen”* maar laat na dit in concreto uit te werken. Dezelfde vaststelling geldt voor het betoog van verzoekster dat het advies van de ambtenaar-geneesheer *“voorbarig (...) en foutief is”* en tot een *“andersluidende conclusie”* komt. Te dezen wijst de Raad er nog op dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet evenmin voorziet in een verplicht medisch onderzoek aangezien hierin gesteld wordt: *“(...) De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”*

2.9. De Raad leest nergens in de medische attesten die verzoekster voegde bij haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfmachtiging dat ze niet in staat is om te reizen. Verzoekster kan dan ook niet dienstig betogen dat de ambtenaar-geneesheer op dit vlak tot een *“andersluidende conclusie”* komt en dat hij te dezen specifieke informatie had dienen op te vragen bij haar arts aangaande de mogelijkheid om naar Armenië te reizen of haar aan een medisch onderzoek had dienen te onderwerpen.

2.10. Waar verzoekster verwijst naar het medisch attest van 14 april 2011 dat ze bij haar verzoekschrift voegt, en poneert dat hieruit blijkt dat ze niet in staat is te reizen, dient de Raad op te merken dat dit stuk dateert van na het treffen van de bestreden beslissing. Verwerende partij kan niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met elementen waarvan zij niet op de hoogte kon zijn op het ogenblik dat zij de bestreden beslissing trof. Bovendien leest de Raad hierin niet dat verzoekster niet naar Armenië kan reizen. Wel leest de Raad hierin dat de betrokken arts wijst op gevolgen van een terugkeer naar Armenië op verzoeksters psychische toestand en dat betrokken arts de ambtenaar-geneesheer van de verwerende partij vraagt de beslissing te herzien.

2.11. Waar verzoekster opmerkt dat de *“arts-attache (...) ten onrechte de door verzoekster voorgelegde verslagen op een niet-onderbouwde wijze (heeft) weerlegd”*, dient de Raad op te merken dat dit betoog niet dienstig is aangezien het advies van de ambtenaar-geneesheer niet de bestreden beslissing uitmaakt en uit de bestreden beslissing blijkt dat op een uitgebreide gemotiveerde wijze uiteengezet wordt waarom verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging ongegrond wordt verklaard. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift nergens in concreto ingaat op de vaststellingen in de bestreden beslissing dat er in haar land van herkomst behandelingen- en opvolgingsmogelijkheden zijn voor haar aandoening en dat deze toegankelijk zijn. Verzoekster slaagt er niet in de gegeven motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.12. Waar verzoekster betoogt dat haar rechten van verdediging geschonden zijn omdat de correspondentie met dokter B. uit Armenië niet aan haar werd meegedeeld, dient de Raad op te merken dat verzoekster een kopie van het advies van de ambtenaar-geneesheer ontvangen heeft onder gesloten

omslag, aangezien ze dit voegt bij haar verzoekschrift. Daarin wordt concreet uiteengezet wat uit een e-mailbericht van 4 november 2008 en een schrijven van 25 mei 2009 van dokter B. uit Armenië blijkt. Verzoekster beschikt dus over de nodige informatie om zich daartegen met alle middelen van recht te verdedigen. Daar kan nog aan toegevoegd worden dat het verzoekster vrijstond het administratief dossier te raadplegen om kennis te nemen van het betrokken e-mailbericht en schrijven van dokter B. uit Armenië, wat zij in casu heeft nagelaten te doen.

2.13. Er dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonteerende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid blote en niet geconcretiseerde beweringen alsook de overtuiging inzake een onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, dat bovendien grotendeels een herhaling vormt van de argumentatie ontwikkeld in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging, op zich niet volstaat om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Waar verzoekster poneert dat een *“plotse onderbreking van de huidige medische begeleiding”* een schending inhoudt van artikel 3 EVRM, dient de Raad op te merken dat zo al zou blijken uit de medische verslagen dat verzoekster effectief geniet van een lopende medische begeleiding, quod non, verzoekster nalaat in concreto uiteen te zetten waarom een plotse onderbreking een schending oplevert van artikel 3 EVRM. De Raad herhaalt dat verzoekster niets inbrengt tegen de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen dat er behandlungs- en opvolgingsmogelijkheden zijn voor haar aandoening in haar land van herkomst en dat deze toegankelijk zijn. Het gegeven dat de bestreden beslissing herinnert aan een eerder uitgereikt bevel om het grondgebied te verlaten houdt op zich niet in dat verzoekster op een gedwongen wijze zal dienen terug te keren naar haar land van herkomst.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA